

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2To/7/2017
Identifikačné číslo spisu:	9517100011
Dátum vydania rozhodnutia:	11.09.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:9517100011.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Františka Moznera v trestnej veci proti obžalovanému Mgr. W. Š. pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a iné, na verejnom zasadnutí konanom dňa 11. septembra 2018 v Bratislave, o odvolaní prokurátora Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obžalovaného Mgr. W. Š. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 13. júna 2017, sp. zn. PK-1T/2/2017, takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. napadnutý rozsudok sa na podklade odvolania obžalovaného Mgr. W. Š. zrušuje v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný

Mgr. W. Š., narodený XX. M. XXXX v N. - Š., trvale bytom W., M. W. XXX/X, okres N. - T.,

u z n á v a z a v i n n é h o, ž e

v presne nezistenom čase koncom augusta 2015 ako príslušník Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej len príslušník „ZVJS“), služobne zaradený na výkon služby ako referent v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca (ďalej len ÚVTOS Košice - Šaca), preniesol do priestorov ÚVTOS Košice - Šaca nepovolený predmet, a to MP3 prehrávač zn. Thomson spolu s príslušenstvom, ktorý odovzdal odsúdenému W. Š. za sumu v presne nezistenej výške, pričom počas prehliadky u odsúdeného W. Š. 14. septembra 2015 bol tento MP3 prehrávač nájdený, čím svojím konaním porušil povinnosti príslušníka ZVJS podľa § 6 ods. 1 zák. č. 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov,

t e d a

ako verejný činiteľ v úmysle zadovážiť inému neoprávnený prospech vykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu,

č í m s p á c h a l

prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

Za to sa o d s u d z u j e

Podľa § 326 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. s poukazom na § 36 písm. j) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. mu súd výkon trestu podmienene odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. súd určuje skúšobnú dobu na 3 (tri) roky.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. mu súd ukladá trest zákazu činnosti vykonávať službu v ozbrojených zboroch na 7 (sedem) rokov.

II. Podľa § 319 Tr. por. odvolanie prokurátora Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky s a z a m i e t a.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred súdom I. stupňa

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu (ďalej aj „prvostupňový súd“) z 13. júna 2017 bol obžalovaný Mgr. W. Š. uznaný za vinného z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase koncom augusta 2015 ako príslušník Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej len „príslušník ZVJS“), služobne zaradený na výkon služby ako referent v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca (ďalej len ÚVTOS Košice - Šaca), preniesol do priestorov ÚVTOS Košice - Šaca nepovolený predmet, a to MP3 prehrávač zn. Thomson spolu s príslušenstvom, ktorý následne odovzdal odsúdenému W. Š. za sľúbenú sumu v presne nezistenej výške od 50,- do 150,- eur, počas prehliadky dňa 14. septembra 2015 bol MP3 prehrávač u odsúdeného W. Š. nájdený, čím svojím konaním porušil povinnosti príslušníka ZVJS podľa § 6 ods. 1 zákona č. 4/2001 Z.z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov.

Za to bol obžalovaný Mgr. W. Š. odsúdený podľa § 326 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., s poukazom na § 36 písm. j) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. súd určil obžalovanému skúšobnú dobu v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. súd obžalovanému Mgr. W. Š. uložil trest zákazu činnosti vykonávať službu v ozbrojených zboroch na 7 (sedem) rokov.

V odôvodnení tohto rozsudku senát Špecializovaného trestného súdu konštatoval, že na základe vykonaného dokazovania dospel k presvedčivému a jednoznačnému záveru, že skutok sa stal tak, ako to bolo obžalovanému Mgr. W. Š. G. kladené v obžalobe za vinu. Vychádzal pritom z usvedčujúcej výpovede svedka W. Š., obsahu obrazovo-zvukového záznamu a dostatočne doplňujúcich svedeckých výpovedí svedkov L. E., Mgr. E. M. a Mgr. W. K.. Podľa názoru prvostupňového súdu obžalovaný na svoju obhajobu, či už vo výpovedi, v hodnotení dôkazov alebo v záverečnej reči, nič podstatné neuvedol. Nebola zistená ani žiadna skutočnosť, ktorá by nasvedčovala tomu, že svedok W. Š. mal nejaký relevantný dôvod ľživo obviňovať práve Mgr. W. Š.. Ustanovenie jeho osoby za agenta a

vyhotovenie obrazovo-zvukových záznamov prebehlo procesne zákonným spôsobom.

Zo skutku formulovaného v obžalobe však prvostupňový súd v skutkovej vete rozsudku vypustil slovo úplatok, čo súvisí s právnou kvalifikáciou konania obžalovaného, ktoré sa síce javí ako korupčné, podľa názoru prvostupňového súdu však nezodpovedá definícii úplatku podľa § 131 ods. 3 Tr. zák., podľa ktorého úplatkom sa na účely tohto zákona rozumie vec alebo iné plnenie majetkovej či nemajetkovej povahy, na ktoré nie je právny nárok.

Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozsudku ďalej poukázal na skutočnosť, že obžalovaný Mgr. W. Š. je ako príslušník Zboru väzenskej a justičnej stráže počas výkonu svojej funkcie verejným činiteľom v zmysle § 128 ods. 1 Tr. zák., čo znamená, že je špeciálnym subjektom trestných činov prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Ak by nepovolený predmet do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody vniesol všeobecný subjekt trestného činu, napr. príbuzný, priateľ alebo známy odsúdeného (bez ohľadu na to, či by tak urobil pri návšteve alebo balíkom) a požadoval by od odsúdeného úhradu za tento tovar, a to aj so ziskom, podľa názoru prvostupňového súdu by to ani u odsúdeného, ani u tzv. dodávateľa nepovoleného predmetu nezakladalo znaky trestného činu, pretože ide o typický kúpno-predajný vzťah, keď niekto dodá tovar a žiada za to odplatu aj so ziskom. U odsúdeného by išlo o disciplinárne previnenie podľa predpisov o výkone trestu (čo sa realizovalo aj v tomto prípade).

Odlíšna situácia by však nastala v prípade, ak by príslušník Zboru väzenskej a justičnej stráže pri výkone služby, napríklad pri kontrole balíkov zatajil nepovolený predmet a zaň požadoval plnenie, na ktoré nie je právny nárok - v tomto prípade by išlo o úplatok v zmysle definície uvedenej v Trestnom zákone. Pri prísne vymedzenom posudzovaní len žalovaného skutku dospel prvostupňový súd k záveru, že obžalovaný Mgr. W. Š. požadoval finančnú odplatu asi aj so ziskom za dodaný tovar a z tohto dôvodu svojím konaním nenaplnil objektívnu stránku zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák.

Na základe vykonaného dokazovania je podľa prvostupňového súdu nespochybniteľné, že obžalovaný Mgr. W. Š. vedel o tom, že v tomto prípade porušil právne normy, keďže MP3 prehrávač je nepovoleným predmetom podľa zákona č. 475/2005 Z.z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o výkone trestu odňatia slobody“). Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 4/2001 Z.z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov príslušník Zboru väzenskej a justičnej stráže je okrem iného povinný dbať aj na svoju vlastnú česť a vážnosť. Táto všeobecne formulovaná povinnosť bola v predmetnom prípade porušená mimoriadne závažným konaním s vysokým stupňom spoločenskej nebezpečnosti. Je tiež nepochybné, že obžalovaný konal v úmysle zadovážiť si neoprávnený prospech, pretože príslušník Zboru väzenskej a justičnej stráže si nemôže zabezpečovať zisk z obchodovania s nepovolenými predmetmi, ktoré vykonáva s osobami odsúdených. Svojím konaním tak naplnil všetky znaky skutkovej podstaty prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

Vo vzťahu k výroku o treste prvostupňový súd uviedol, že pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu zistil jednu poľahčujúcu okolnosť spočívajúcu vo vedení riadneho života pred spáchaním trestného činu. V prospech obžalovaného prvostupňový súd posúdil jeho darcovstvo krvi, pričom v konečnom dôsledku dospel k záveru, že v tomto prípade možno uložiť trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby s podmieneným odkladom na primeranú skúšobnú dobu. Keďže samotný spôsob konania obžalovaného je podľa názoru prvostupňového súdu pomerne závažný a nedôstojný výkonu služby príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže, prvostupňový súd mu z tohto dôvodu určil dlhšiu skúšobnú dobu. Predmetného trestného činu sa obžalovaný dopustil v súvislosti s činnosťou v ozbrojených zboroch a z tohto dôvodu mu prvostupňový súd uložil aj trest zákazu činnosti výrazne nad stredom trestnej sadzby.

II.

O d v o l a n i a
a vyjadrenia k nim

Proti tomuto rozsudku podal bezprostredne po jeho vyhlásení odvolanie prokurátor Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“).

Podané odvolanie odôvodnil podaním z 25. augusta 2017, v ktorom uviedol, že prvostupňový súd sa síce dôsledne vysporiadal s vykonanými dôkazmi, z ktorých jednoznačne vyplynulo spáchanie skutku obžalovaným Mgr. W. Š., avšak argumentácia, že medzi obžalovaným ako príslušníkom Zboru väzenskej a justičnej stráže a svedkom W. Š. ako odsúdeným došlo k typickému kúpno-predajnému vzťahu, keď obžalovaný predával svedkovi MP3 prehrávač so ziskom, podľa prokurátora neobstoí.

V predmetnej veci obžalovaný zabezpečil a preniesol do ústavu na výkon trestu nepovolený predmet, zneužívajúc pritom svoje nadradené postavenie a závislosť svedka W. Š. od neho (keďže tento bol vo výkone trestu odňatia slobody), a tento odovzdal svedkovi s vidinou budúcej odmeny. Podľa názoru prokurátora v žiadnom prípade nemôže ísť o kúpno-predajný vzťah v zmysle Občianskeho zákonníka, pretože obžalovaný ako príslušník Zboru väzenskej a justičnej stráže, teda ako verejný činiteľ, bol povinný dodržiavať zákony smerujúce k prevýchove odsúdených nachádzajúcich sa vo výkone trestu odňatia slobody. Obžalovaný však za prisľúbenie finančnej odmeny tieto zákony porušil, čo podľa prokurátorky znamená, že medzi jeho konaním a prisľubom finančnej odmeny bol príčinný vzťah.

Na základe uvedeného prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) Tr. por. zrušil a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol rozsudkom, ktorým uzná vinu obžalovaného Mgr. W. Š. zo spáchania zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a uloží mu podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v zákonnej trestnej sadzbe, vo výmere najmenej päť rokov, so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia, ako aj primeraný trest zákazu činnosti vykonávať službu v ozbrojených zboroch.

Na verejnom zasadnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prokurátor v súlade s písomným odôvodnením odvolania navrhol zrušiť napadnutý rozsudok, uznať obžalovaného vinným aj z trestného činu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, 2 Tr. zák. a uložiť mu primeraný trest.

Obžalovaný Mgr. W. Š.G. podal proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu z 13. júna 2017 odvolanie najskôr prostredníctvom obhajcu JUDr. Marcela Jurka blanketovým písomným podaním odovzdaným na poštovú prepravu 18. júna 2017 a následne aj prostredníctvom obhajcu JUDr. Richarda Bauera blanketovým písomným podaním odovzdaným na poštovú prepravu 22. júna 2017. Podané odvolanie dodatočne odôvodnil prostredníctvom obhajcu JUDr. Marcela Jurka písomným podaním z 21. augusta 2017, v ktorom poukázal na to, že uznesenie o začatí trestného stíhania bolo vydané 4 mesiace pred tým, ako malo dôjsť k spáchaniu skutku, ktorý je predmetom trestného stíhania, pričom začať trestné stíhanie pre skutok, ktorý sa ešte nestal a ktorý sa stane až v budúcnosti je podľa obžalovaného neprípustné a v rozpore s čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a § 2 ods. 1 Tr. por. Poukázal tiež nezachovanie totožnosti skutku, keď skutok opísaný v uznesení o začatí trestného stíhania zo 7. mája 2015 sa opisom skutku zreteľne odlišuje od skutku opísaného v uznesení o vznesení obvinenia. Z uvedeného je podľa obžalovaného zrejmé, že pre skutok, pre ktorý je v predmetnej trestnej veci stíhaný a ku ktorému malo dôjsť koncom augusta 2015 neexistuje uznesenie o začatí trestného stíhania, pretože uznesenie o začatí trestného stíhania zo 7. mája 2015 sa vzťahuje na skutky spáchané od roku 2009 do 7. mája 2015, navyše v tomto uznesení absentuje vymedzenie konkrétneho skutku, ku ktorému malo dôjsť, s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania v zmysle § 199 ods. 3 Tr. por. Podľa obžalovaného v tomto smere neobstoí ani výnimka uvedená v § 206 ods. 5 Tr. por., pretože na takýto postup nie je splnená ani jedna podmienka uvedená v tomto ustanovení, pričom Trestný poriadok iné výnimky nepozná.

V ďalšej časti svojho odvolania obžalovaný poukázal na provokáciu zo strany agenta Š. pri monitorovanom rozhovore, čo robí tento rozhovor zmätočným, nezrozumiteľným a pre trestné konanie nepoužiteľným. Navyše, obžalovaný počas celého monitorovaného rozhovoru odmietal od W. Š.B. čokoľvek prijať a všetky jeho ponuky negoval. To, čo uvádza prvostupňový súd v napadnutom rozsudku, že obžalovaný sa doslova vypovedal z toho, ako pomáha odsúdeným, nasvedčuje podľa názoru obžalovaného skôr tomu, že rozhovor s W. Š. považoval za neformálnu debatu na skrátenie času a tak k tomu aj pristupoval. Nič z monitorovaného rozhovoru podľa obžalovaného nenasvedčuje ani nepreukazuje spáchanie akéhokoľvek trestného činu.

Vo vzťahu k svedkovi W. Š.B. poukázal obžalovaný na to, že ide o kriminálne závadovú osobu, ktorá vykonávala trest odňatia slobody v ÚVTOS Košice Šaca, bolo verejným tajomstvom, že mal milenecký vzťah so svedkyňou M., ktorá ho vymenovala za vedúceho väzenskej samosprávy a keďže si potreboval výraznejšie pomôcť vo výkone trestu, tak si ako vhodnú cestu vymyslel objasnenie korupcie zo strany príslušníka ZVJS. Obžalovaný tiež poukázal na zmenu postoja svedkyne M. k svedkovi Š., keď táto ho na jednej strane vymenovala za vedúceho väzenskej správy a na druhej strane vo svojej výpovedi z č.l. 133 uviedla, že podľa jej názoru ide o zakomplexovanú osobu, manipulátora, psychicky nestabilného a klamára.

Obžalovaný tiež zdôraznil, že MP3 prehrávač, ktorý je predmetom žalovaného skutku, nebol v predmetnom konaní zaistený, nefiguruje ako príloha spisu a z tohto dôvodu vyslovil pochybnosť o tom, či vôbec nejaký MP3 prehrávač bol pri razii na celách v ÚVTOS zaistený.

Vo vzťahu k výpovedi svedkyne M. obžalovaný poukázal na to, že svedkyňa vypovedala o tom, ako mal obžalovaný požiadať svedka K. o prinesenie MP3 prehrávača druhý septembrový týždeň roku 2015, teda 2-3 týždne po tom, kedy mal byť skutok podľa obžaloby spáchaný. Navyše, svedkyňa vo svojej výpovedi z č.l. 133 uviedla, že 12. septembra 2015 (teda približne v čase, keď mal obžalovaný žiadať svedka K. prinesenie MP3 prehrávača) mal za ňou prísť svedok Š. s tým, že má dva MP3 prehrávače a jeden jej ponúkol. V tomto smere vinu obžalovaného podľa jeho názoru nepreukazuje ani výpoveď svedka K., keď tento svedok sám uvádza, že o skutku nevie v podstate nič uviesť, popisuje len, že začiatkom septembra 2015 za ním mal prísť obžalovaný a požiadať ho, aby priniesol do ÚVTOS MP3 prehrávač, pričom skutok sa mal podľa obžaloby stať koncom augusta 2015, čo robí jeho výpoveď, ako aj výpoveď svedkyne M. v tomto smere dôkazne bezvýznamnou.

Rovnako tak ani svedok L. E. neusvedčuje obžalovaného zo spáchania žalovaných trestných činov, keďže tento svedok vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedol, že v tom čase „fičalo“ na oddelení, ale aj na izbe viacero MP3 prehrávačov. Z uvedeného podľa obžalovaného nemožno nad všetku pochybnosť preukázať, že on mal pre svedka Š. priniesť do ústavu MP3 prehrávač, naopak, práve s poukazom na rozpory v jednotlivých svedeckých výpovediach je podľa neho jasné, že obžalobe sa nepodarilo preukázať, či sa skutok vôbec stal, keďže sa nepodarilo preukázať, kedy bol MP3 prehrávač do ústavu prinesený, ktorou bránou alebo cestou a ani kto kontroloval osoby a veci v daný čas pri vstupe a výstupe z ústavu - navyše, predmetný MP3 prehrávač orgány činné v trestnom konaní ani nezaistili.

V závere podaného odvolania obžalovaný poukázal na nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, keďže prvostupňový súd sa v odôvodnení nevysporiadal s námietkou nezákonnosti začatia trestného stíhania. Rovnako tak neodôvodnil, či sa nejednalo o disciplinárne previnenie na úseku väzenstva, resp. z akého dôvodu dôsledne neaplikoval zásadu ultima ratio a tiež, či prvostupňový súd podrobil konanie obžalovaného testu proporcionality v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák.

Na základe uvedeného obžalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a sám postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. vo veci rozhodol.

Na verejnom zasadnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky obvinený prostredníctvom svojho obhajcu navrhol, poukazujúc na písomné dôvody odvolania, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky

postupoval podľa § 322 ods. 1 Tr. por. a sám vo veci rozhodol. Obvinený k tomu ešte doplnil, že je nevinný.

III.

Konanie pred odvolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako i správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na chyby, ktoré neboli odvolaniami vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Preskúmaním Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že odvolanie obžalovaného je dôvodné, avšak odvolanie prokurátora dôvodné nie je. Odvolaniu obžalovaného Mgr. W. Š. preto vyhovel a na jeho podklade upravil skutkovú vetu výroku o vine a odvolanie prokurátorky zamietol ako nedôvodné.

Vychádzal pritom z nasledujúcich úvah:

Z vykonaných dôkazov, najmä z obrazovo-zvukového záznamu bolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že svedok a zároveň agent (§ 10 ods. 20 a § 117 ods. 5 Tr. por.) W. Š. v priebehu obrazovo zvukového záznamu, ktorého prepis sa nachádza na č. l. 148 - 155 spisu, zo 14. októbra 2015, viackrát hovoril o tom, ako mu obžalovaný Mgr. W. Š. doniesol MP3 prehrávač a ako by sa chcel s ním za to vyrovnať - zaplatiť peniazmi. Obžalovaný sa ani jedenkrát v rámci rozhovoru neohradil voči týmto tvrdeniam, mlčky s nimi súhlasil, tíšil svedka aby rozprával o tom tichšie, pátral po osobe, ktorá o tom mohla vedieť a vyzradiť to, čo viedlo najprv (v auguste 2015) k nájdeniu MP3 prehrávača u svedka W. Š. a postihu jeho a neskôr i obžalovaného Mgr. W. Š.. Následne zameral svoju časť rozhovoru na to, ako veľa ľuďom vo výkone trestu pomohol a nedostal za to žiadnu odmenu. Svedok W. Š. na to opakovane reagoval snahou vyrovnať sa finančne za prinesený prehrávač.

Z uvedeného dôkazu, ktorému súd nemal dôvod neuveriť a nebol ničím spochybnený, vyplynula pre odvolací súd dostatočná istota o otázke viny. Napriek tomu najvyšší súd poukazuje, že sú tu aj ďalšie nepriame dôkazy, ktoré potvrdzujú pravdivosť tvrdení svedka Š. - napr. výpovede svedkov Mgr. W. K. a Mgr. E. M., ktorí vypovedali o snahe obžalovaného dostať do priestorov Ústavu na výkon trestu MP3 prehrávač, pričom súd poukazuje na to, že svedkovia, najmä svedkyňa Mgr. M. si nemusela presne zapamätať dátum rozhovoru, v rámci ktorého mal požiadať obžalovaný Mgr. W. Š. svedka Mgr. W. K.: „Či by vedel preniesť MP3 prehrávač do Ústavu na výkon trestu?“ Podstatné však je, že následne jej mal svedok W. Š. ponúkať MP3 pre jej syna a počas nasledujúcich dní bola MP3 u svedka nájdená.

Dá sa teda celkom iste vylúčiť, že obžalovaný zisťoval možnosti vnesenia MP3 prehrávača do Ústavu na výkon trestu až po tom, čo bol tento donesený a dokonca zaistený u svedka Š.. Navyše nie je vylúčená presnosť pamäťovej stopy u svedkyne Mgr. M., pokiaľ ide o čas, kedy malo dôjsť k rozhovoru svedka Mgr. W. K. s obžalovaným Mgr. W. Š., pretože od skutku po čas jej výsluchu pred vyšetrovateľom uplynulo takmer 9 mesiacov.

Na základe týchto dôkazov nemal súd pochybnosti o vine obžalovaného za skutok, ktorý po upravení na základe odvolania obžalovaného Mgr. W. Š., zodpovedal zákonným znakom skutkovej podstaty prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1, písm. a) Tr. zák.

Samotný svedok Š. vo výpovediach i v rozhovore s obžalovaným uviedol rôzne sumy od 50,- do 200,- €. Preto odvolací súd upravil skutkovú vetu oproti napadnutému rozsudku ak, že uviedol, že išlo o sumu v presne nezistenej výške a vypustil slovné spojenie „za sľúbenú sumu“, pretože žiaden z dôkazov nenاسvedčoval tomu, že by medzi svedkom W. Š.B. a obžalovaným Mgr. W. Š. došlo k situácii, za ktorej by či už svedok W. Š. sľúbil alebo obžalovaný Mgr. W. Š. žiadal sumu, za ktorú by bol MP3

prehrávač obžalovaný vnesený do Ústavu na výkon trestu Košice - Šaca. Bolo preukázané, že obžalovaný preniesol do uvedených priestorov prehrávač a dal si zaň zaplatiť, pričom vzhľadom na to, že prehrávač sa nenachádzal v spise a bol nedostupný, či už orgánom činným v trestnom konaní, a súdu, nebolo možné zistiť jeho hodnotu a konfrontovať ju so sumami uvádzanými svedkom W. Š..

Z týchto dôvodov súd síce nemal pochybnosti o tom, že obstaranie MP3 prehrávača odsúdenému vo výkone trestu odňatia slobody je obstarávaním veci všeobecného záujmu v zmysle platnej judikatúry a popisu pojmu obstarávanie veci všeobecného záujmu, avšak mal pochybnosti, či uvedeným skutkom, tak ako bol zistený a dôkazmi preukázaný, boli naplnené aj zákonné znaky zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., tak ako sa toho v obžalobe, i podanom odvolaní, domáhal prokurátor, najmä znak „žiadal alebo dal si sľúbiť úplatok.“

Pre odvolací súd bolo nepochybné, že obžalovaný tým, že preniesol do Ústavu na výkon trestu MP3 prehrávač ako nedovolený predmet vykonával svoju právomoc príslušníka ZVJS spôsobom odporujúcim zákonu - konkrétne § 6 ods. 1 zákona č. 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej strážnej.

Odvolací súd sa teda nestotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že išlo o typický kúpno-predajný vzťah. Nebolo ani preukázané, že v súvislosti s obstaraním MP3 prehrávača pre odsúdenú osobu - svedka W. Š., žiadal obžalovaný Mgr. W. Š. úplatok, ani to, aby svedok W. Š. úplatok sľúbil. O tom svedčí už uvádzaný prepis obrazovo-zvukového záznamu, na ktorom svedok W. Š. hovorí, že nechce ostať za MP3 obžalovanému nič dlžný a musí mu zaň zaplatiť. Nehovorí, že niečo sľúbil a nezaplatil, ale len to, že dostal prehrávač a nezaplatil zaň. Rovnako usvedčujúco nevyznieva ani prejav obžalovaného, ktorý len mlčky prijíma, a teda akceptuje, tvrdenia svedka W. Š..

Pokiaľ obžalovaný Mgr. W. Š. v odvolaní tvrdil, že bol vyprovokovaný k niečomu agentom - svedkom W. Š., odvolací súd nemal ani obrazovo-zvukovým záznamom, ako najobjektívnejším dôkazom, preukázané provokovanie agenta k páchaniu trestnej činnosti alebo k priznaniu k nespáchanej trestnej činnosti obžalovaným. Práve naopak, odvolací súd sa domnieva, že obžalovaný Mgr. Š., ak by sa trestnej činnosti kladenej mu za vinu - ohľadne prenesenia MP3 prehrávača do výkonu trestu odňatia slobody svedkovi W. Š. - nedopustil, určite by tvrdenia svedka W. Š. odmietol tak, ako to urobil pri svojich výsluchoch a v odvolaní v rámci trestného konania.

Jeho mlčanlivý a neodmietajúci súhlas však vytvoril pre odvolací súd dostatočnú istotu na to, aby o vine obžalovaného rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Pokiaľ išlo o námietku obžalovaného, že skutok pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie nie je totožný so skutkom pre ktorý mu bolo vznesené obvinenie, odvolací súd poukazujúc na základy trestného práva hmotného opakuje, že totožnosť skutku je zachovaná, ak je aspoň sčasti zachovaná totožnosť konania alebo totožnosť následku (porovnaj napr. R 23/1972, R 52/1979, R 64/1973, R 9/1997).

V uznesení o začatí trestného stíhania sa v podstate uvádzalo, že nestotožnení príslušníci ZVJS od roku 2009 do 7. mája 2015 v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca za úplatky zabezpečujú odsúdeným nedovolené plnenia a tovary, čím porušujú svoje povinnosti uvedené v § 6 ods. 1 zák. č. 4/2001 Z. z. a v uznesení o vznesení obvinenia konkrétne obžalovaný Mgr. W. Š. mal ako príslušník ZVJS do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca v presne nezistenom čase niekedy koncom augusta 2015 preniesť pre odsúdeného W. Š. MP3 prehrávač zn. Thomson, čím porušil svoje povinnosti uvedené v § 6 ods. 1 zák. č. 4/2001 Z. z.

Z takto vymedzených skutkov je zrejma ich totožnosť, pretože ide o totožné konanie i totožný následok. Odlišnosť je len v čase páchania skutku a všeobecnom, resp. konkrétnom pomenovaní osoby páchatelia. Následok je úplne totožný - neoprávnená výhoda odsúdeného - získanie nepovoleného predmetu na základe porušenia povinnosti príslušníka ZVJS. Nešlo o vznesenie obvinenia podľa § 206 ods. 5 Tr. por., ale jednoznačne o postup podľa § 206 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ sa obžalovaný domáhal uplatnenia zásady ultima ratio a tiež poukázal na to, že nie je zrejmé, či prvostupňový súd podrobil konanie obžalovaného testu proporcionality v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák., k tomu odvolací súd uvádza, že takýto postup by prichádzal do úvahy len vtedy, ak by z konania obžalovaného a z následku tohto konania bolo zrejmé, že trestnoprávny postih bude neprimerane prísny, resp. ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je závažnosť prečinu nepatrná.

Žiaden z uvedených atribútov v konaní a následku konania obžalovaného Mgr. W. Š. odvolací súd nezistil. Závažnosť konania, masová forma jeho výskytu vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave Košice - Šaca viedli nielen k začatiu trestného stíhania vo veci, ale aj k rozsiahlemu pátraniu a snahe potlačiť uvedený nežiadúci jav. Na to však nepostačuje disciplinárny, či obdobný postih, ani označenie takého konania za nepatrne závažné.

Pokiaľ ide o tresty uložené prvostupňovým súdom, odvolací súd ich považoval za primerané a zodpovedajúce kritériám pre ukladanie trestov uvedené v §§ 34 a nasl. Tr. zák.

Pokiaľ ide o odôvodnenie uloženia takýchto trestov v uvedenej výmere, odvolací súd poukazuje na dôvody, ktoré v tejto súvislosti uviedol Špecializovaný trestný súd, a tieto si úplne osvojuje.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.